

Teza: odpowiedzialność dyscyplinarna organów samorządu radcowskiego.

Odpowiedzialność dyscyplinarną mogą ponosić poszczególne osoby fizyczne (radcowie prawni) nie zaś Rada Okręgowej Izby Radców Prawnych jako organ kolegialny. W przypadku skargi na członków Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych należy wskazać ich z imienia i nazwiska.

Sygn. akt WO – 190/20

POSTANOWIENIE

z dnia 17 maja 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Tomasz Jankowski

SWSD Karolina Szał/sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021 r. na posiedzeniu

z powodu zażalenia W. S. na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 28 października 2020 r., sygnatura GRD 6/2020 o odmowie wszczęcia dochodzenia,

postanawia:

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 28 października 2020 r., sygnatura GRD 6/2020 o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Postanowieniem z 28 października 2020 r., sygn. akt GRD 6/2020, Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie zainicjowanej skargą W. S. z 16 lipca 2020 r. w której podniósł on, iż członkowie Rady OIRP w S. (dalej Rada) uporczywie nie wypełniają obowiązku określonego w § 4 ust. 1 Uchwały Nr 43/VIII/2011 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 21 maja 2011 r., w sprawie zwalniania aplikantów radcowskich z całości albo części opłaty rocznej, odraczania jej płatności oraz rozkładania jej na raty.

Jako podstawę prawną postanowienia Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. w zw. z art. 325a § 2 k.p.k. w zw. z art. 325e § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W ocenie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego czyny przypisywane radcom prawnym - członkom Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. nie zawierają znamion przewinienia dyscyplinarnego (zachowanie członków Rady OIRP w S. nie wypełniło znamion deliktów dyscyplinarnych z art. 6 zw. z 64 ust 1 i 2 KERP).

Mając na uwadze powyższe, Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych uznał przedmiotową skargę za bezzasadną i odmówił wszczęcia dochodzenia.

Na powyższe postanowienie w dniu 25 listopada 2020 r. za pośrednictwem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie do Wyższego Sadu Dyscyplinarnego wpłynęło zażalenie W. S..

W odwołaniu Skarżący podniósł, iż zawiadomienie dotyczyło możliwości popełnienia deliktu dyscyplinarnego przez członków rady, nie zaś przez organ kolegialny jakim jest rada. Nadto wskazał, iż nie mógł bez swojej winy wskazać z imienia i nazwiska poszczególnych radców ewentualnie odpowiedzialnych za delikt, albowiem nie znał ich personaliów, a nie zostały mu one przez Dziekana OIRP w S. udostępnione. Skarżący podniósł również, iż nie mógł skorzystać ze swojego konstytucyjnego prawa do Sądu, bowiem nie znalazł radcy prawnego, który sporządził by skargę kasacyjną. Skarżący wskazał również, że nie zgadza się z twierdzeniami Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż jedynie jak sąd przyjmie ciągły charakter deliktu to wówczas będzie możliwym dalsze procedowanie, podkreślając, iż Rzecznik sam mógł przyjąć ciągły charakter deliktu. Skarżący zarzucił również, iż obecnie Rada XI kadencji nie stosuje się do orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. akt II GSK 1265/18, co więcej Rzecznik nie wziął pod uwagę faktu, iż zawiadamiający wniósł kolejną skargę na bezczynność, która oczekuje na rozstrzygnięcie. Co więcej skarżący zarzucił, iż wbrew twierdzeniom Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie odpowiedź Dziekana OIRP w S. nie stanowi źródło prawa.

Uzasadnienie prawne

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi W. S. jest prawidłowe.

Zarzuty stawiane radcom prawnym przez skarżącego nie mogą stanowić podstawy ich odpowiedzialności dyscyplinarnej. W uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia Główny Rzecznik Dyscyplinarny w sposób szczegółowy odniósł się do stawianych radcom prawnym zarzutów i wyjaśnił, dlaczego nie mogą one stanowić podstawy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 64 ustawy o radcach prawnych.

Zarzuty skarżącego w zasadniczej kwestii powielały dotychczasowe uwagi i twierdzenia. Odnosząc się jednakże do konkretnych zarzutów wskazać należy iż, słusznie wskazał Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż skarżący nie wymienił z imienia i nazwiska żadnego radcy prawnego, wobec którego miałyby być prowadzone dochodzenie. Wskazać należy, iż do obowiązków skarżącego należy wskazanie z imienia i nazwiska w/w osób których skarga dotyczy, jak zaś słusznie wskazał Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego czyny dyscyplinarne mogą popełnić poszczególne osoby fizyczne nie zaś Rada jako organ kolegialny.

Odnosząc się do kolejnego z zarzutów skarżącego, który podniósł, iż nie mógł skorzystać ze swojego konstytucyjnego prawa do Sądu, bowiem nie znalazł radcy prawnego, który sporządził by skargę kasacyjną, albowiem żaden z radców prawnych, których znalazł nie podjął się sprawy. Wskazać należy, iż przymus radcowsko – adwokacki przy sporządzaniu skargi kasacyjnej nie jest ograniczeniem prawa do Sądu.

Skarżący wskazał również że nie zgadza się z twierdzeniami Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż jedynie jak sąd przyjmie ciągły charakter deliktu to wówczas będzie możliwym dalsze procedowanie, podkreślając, iż Rzecznik mógł sam przyjąć ciągły charakter deliktu. Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego nie znalazł podstaw do przypisania czynu ciągłego, co więcej nie znalazł on w niniejszej sprawie w ogóle podstaw do wszczęcia postępowania, a jedynie na marginesie wskazał, iż ustała również karalność czynu w stosunku do członków Rady.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zgadza się również z orzeczeniem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż obecnie Rada XI kadencji stosuje się do orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. akt: II GSK 1265/18, co wynika z dokumentów w aktach sprawy.

Z wyżej wymienionych względów zaskarżone postanowienie zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia odpowiada w pełni przepisom prawa mającym zastosowanie w niniejszej sprawie,

dlatego też Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych nie znalazł podstaw do jego uchylecia i utrzymał je w mocy.